

gen, til at opfylde den saaledes med begge Parters Samtykke indgaaede Contract, — hvad Beroligelse er der saa i, at Udbetalingen ikke kan finde Sted, førend Beløbet er optaget paa Finantsloven? Det er jo dog saa en Selvfølge, at man uden Discussion maa vedtage Bevillingen, thi den Tid vil dog med Guds Hjælp aldrig oprinde i Danmark, at Rigsdagen vil drage i Tvivl, om den skal opfylde de juridiske Forpligtelser ligeoverfor Tredeemand, som ere indgaaede med selve Rigsdagens Samtykke. Men dette kan jo dog naturligviis ikke være og har aldrig i Verden været Finantsministerens Mening med at bede os om vel at lægge Mærke til, at det ikke var et Forslag til en Bevillingslov, vi her forhandlede, men kun et ganske foreløbigt Lovforslag, der først vilde faae sin Betydning ved, at Bevillingen fulgte efter. Skal nærværende Lovforslag imidlertid saaledes kun sige, hvad der nødvendigviis maa have været Finantsministerens Mening — thi ellers var det, han sagde, uden Mening — og skal som Følge deraf hele den foreslaaede Lovs Sværffættelse beroe paa, om der senere gives saadanne Bevillinger, ja, saa er Forslaget ganske vist temmelig uskadeligt, thi saa er det = Ingenting. Men der er altsaa i ethvert Tilfælde her et Spørgsmaal, som er meget uklart, og det maa derfor af det Udvælg, som jeg ikke tvivler paa vil blive nehsat i nærværende Sag, bringes paa det Nene, enten den foreslaaede Lov virkelig bemyndiger Indenrigsministeren til at afflutte Contracter, eller om dens Udførelse skal være afhængig af en virkelig, seriøs Bevilling af en kommende Rigsdag. I første Tilfælde er denne Bevilling et Intet, i sidste Tilfælde er ganske vist den foreslaaede Lov temmelig uskyldig, men saa veed jeg virkelig heller ikke ret, hvilken Betydning den ærede Indenrigsminister tillægger den.

Dette med Hensyn til den finantsielle Stilling af Sagen. Paa den politiske Stilling skal jeg ikke spille mange Ord. Jeg skal aldeles ikke her indlade mig paa almindelige politiske Betragtrainger, thi det vilde være meget mal à propos. Jeg skal kun bemærke, at, naar den ærede Indenrigsminister har sagt, at han ikke

seer nogen Grund til nu mere end til hvilken som helst anden Tid at tænke paa Krigsudsigter, saa antager jeg, at det er Noget, som han har fundet det statsmandsæssigt at udtale fra Regeringspladsen, men ikke Noget, som er hans virkelige Mening; i sidste Fald vilde han ikke faae tre Ministre i Europa til at underskrive den.

Formanden: Det ærede Medlem er ikke berettiget til at forudsætte, at Indenrigsministeren har sagt Noget, som han ikke meente.

Behmann: Jeg troer, at den nærværende Indenrigsminister som enhver Minister vil kunne bestinde sig i mangfoldige Tilfælde, hvor han, navnlig ligeoverfor Ulandet, finder det rigtig at udtale Forudsætninger, som han egentlig selv nærer Tvivl om Rigtigheden af. I alt Fald kan jeg forsikre, at det ikke var til Præjudice for den ærede Minister, at jeg gjorde min sidste Bemærkning, men tværtimod, fordi jeg var vis paa, at han om Landets Velfærdsanliggender tænkte accurat ligesom jeg.

Formanden: Jeg maa dog bede det ærede Medlem om at rette sig efter, hvad Formanden siger. Jeg skal endnu tilføie, at, naar jeg ikke har gjort Indsigelse mod adskillige stærke Udtryk, der ere faldne fra det ærede Medlems Side, da er det, fordi der kunde gives dem en Forklaring, som tog den stødende Betydning bort fra dem; men, hvad jeg i ethvert Tilfælde maa finde utilstedelig, det er, at der blev lagt en bestemt Betydning i den ærede Finantsministers Udeblivelse fra det andet Thing under Behandlingen af et Lovforslag, som han ikke havde forelagt. Dertil var det ærede Medlem ikke berettiget.

Indenrigsministeren: Dengang det ærede 4de Medlem for 1ste Aarss (Behmann) begyndte sit Foredrag idag, udtalte han, des som jeg ikke hørte meget feil, at, hvad han væsentlig vilde henlede Opmærksomheden paa, var det Spørgsmaal, om det nu var Tiden til at bygge Jernbaner i Sylland eller ikke. Det glædede mig at høre dette, idet jeg deraf slut-